

er indrettet saaledes i Verden, at ikke alle Menneker kunne blive paa den Plet, hvor de ere fødte, saa er det ikke hensigtsmæssigt at affjære Folk, som have Lyst til at flytte, Leilighed til at skaffe dem Indpas paa et andet Sted. Om nogen af dem, som sidder herinde, ikke bryder sig synderligt om at rejse til Udlandet, saa kunde der dog være Andre, med hvem dette ikke var Tilfældet, og naar de saa kunde finde deres Næring derude, var det ikke saa lige deres Leilighed, at de skulde rejse hjem strax, eller i alt Fald, at de ikke kunde blive der og nyde borgerlige Rettigheder. Ligerviis som Vereldsdrift i Algerbruget er af stor Nytte, saaledes troer jeg ogsaa, at der er stor Nytte af Verelvdrikingen i de Forhold, som vi her omtale (Ratter). Ville vi have Lov til at blive i Udlandet og nyde borgerlige Rettigheder der, maa vi ogsaa give de Fremmede Lov til at komme til os, hvad enten de ere fra Tydskland, Italien eller om de saa end vare fra Australien (Ratter). Det her er Tale om, det er, i ethvert foreliggende Tilfælde at faae at vide, om de ere stikkelige Folk, og om det er Folk, som vi kunne stole paa, naar de engang ere her. Hvorvidt de Folk, som staae i Udskiftet, ere saadanne, det vil blive Gjenstand for nærmere Drøftelse, og deraf afhænger det, om vi vilde give dem vore Stemmer, naar Leiligheden kommer.

**J. A. Hansen:** Det hedder i Motiverne, at „hverken Lovgivning eller Regjerings-Praxis er bleven staaende ved Bestemmelserne i Indfødsretten af 15de Januar 1776, men at der stundom er indrømmet Undtagelser i Tilfælde, som neppe kunde tillægges særdeles Betydning“. Denne Sætning foranlediger mig til at henvende et Spørgsmaal til den ærede Indenrigsminister. De Undtagelser, som man seer saaledes at være gjorte, kunne have 2 Retninger, nemlig en den omgaae saadanne Tilfælde, hvor man har meddeelt Naturalisations-Patent, uden at alle de Betingelser vare tilstede derfor, som Indfødsretten af 15de Januar 1776 foreskriver, eller saadanne, at man har givet enkelte Personer saadanne mindre betydelige Poster, som strengt taget kun maatte gives til Indfødte, uden at man samtidigt hermed har meddeelt de Bekommende Naturalisa-

tions-Patent. Hvad nu angaaer den førstnævnte Undtagelse, nemlig den, at man har meddeelt Naturalisations-Patent til Saadanne, som ikke i Et og Alt have opfyldt de i Frdn. af 1776 opstillede Betingelser, da kan der nu ikke være Tale om Andet end at anerkjende disse for Indfødte. Men med Hensyn til den anden Undtagelse kunde jeg ønske at høre, hvorledes den ærede Indenrigsminister betragter Sagen, om han navnligt finder, at Saadanne, som ved Kongelig Bestalling have været givne mindre Poster her i Landet, som ellers vare forbeholdte Indfødte, nu efter den nærværende Lovgivning, nemlig baade efter Grundloven og Valgloven, skjøndt de mangle Naturalisations-Patent, desuagtet maae antages, ved at have faaet en saadan Post, ved at have faaet Kongelig Bestalling paa en ubetydelig Post, ogsaa at have opnaaet alle de selsamme Rettigheder, som ellers kun et egentligt Naturalisations-Patent medfører.

**Grundtvig:** At vi skulle oplade Landet for alle Fremmede, det mener jeg vist aldrig vil falde det danske Folk eller noget andet Folk ind, som har mindste Tølelse for sin Eiendommelighed og sin Ret til deres Fædres Land. Og vi vide ogsaa, at det ingenlunde er saa, at vi i andre Lande blot behøve at komme derhen, naar vi forsaavidt ere stikkelige Folk, at vi ikke gjøre nogen Ulykke, for at faae Indfødsret eller lige politiske Rettigheder med Borgerne.

Jeg skal forøvrigt indfranke mig til at bemærke, at det jo er to forskjellige Ting: Fremlæggelsen af et Forslag til at give disse eller hine Personer Indfødsret, og Spørgsmaalet om vi dog ikke trænge til, ifødetfor den forrige Forordning om Indfødsretten at gaae ind paa en Lov, som gav almindelige Bestemmelser om, hvad der maatte være Betingelsen for at faae Indfødsret og altsaa være Reglen, som paa Rigdagen anvendtes paa de enkelte Tilfælde. Naar jeg saaledes seer i Motiverne, at der om een af de foreslaaede Personer staaer: „Han har gode Vidnesbyrd om Dueilighed, Redelighed og Færdighed i det danske Sprog“, saa mindes jeg derved om, hvad man dog vel ikke skulde tænke, at der imellem os skulde være Uenighed om, at vi som kloge Folk